

כל מה שזהו אמר

מולי או'קיף

"ההמשך רווי התשוקה והסודות לסיפור האהבה המיוחד של אנני ושל דילן.

אנחנו כל כך אוהבות אותו..."

הנציאת אנה בות

כל מה שהוא אמר

מאת: מולי או'קיף

מאנגלית: דפנה לוי

Copyright © 2015 by Molly Fader

This translation is published by arrangement with Bantam Books,
an imprint of Random House, a division of
Penguin Random House LLC

חשבתי הרבה על קהילה בזמן שכתבתי את הספר הזה, ולי יש שלוש קהילות גדולות מאוד שלא הייתי יכולה לחיות בלעדיהן.

'כל מה שהוא אמר' לא היה נכתב לעולם ללא אימהות החברים של ילדיי, שלקחו את הילדים שלי אליהם בסופי שבוע והחזירו אותם מבית הספר, כשאדם ואני לא יכולנו להגיע. הם האכילו אותי והשקו אותי ביין, כשנזקקתי לזה, והפכו לחבריי היקרים. תודה לכם: ג'ני, אידית, לזלי, ליזי, אמי, לורנה, ליאן, שונה, טורי, שרה, ג'ני או', איליין, אליאן, קטי וג'ינט.

ולקהילת הכותבות שלי - הסופרות שנותנות לי השראה, שמאפשרות לי להישאר כנה, שדוחפות אותי לנסות דברים חדשים, לכתוב טוב יותר, להתאמץ יותר. שסיפקו לי שעות על שעות של קריאה מענגת. שספריהן שמורים על המדף שלי, שנפלה בחלקי הזכות הגדולה כל כך להכיר. תודה לכן.

ולקוראות שכותבות בבלוג ומצייצות בטוויטר ומבקרות, ולאילה שלא, אבל מעבירות את הספרים האהובים עליהן לחברים ולבני משפחה. תודה לכן על שאתן חולקות בהתלהבות את ההתלהבות שלכן מרומנים רומנטיים.

חלק ראשון

לרכישת הספר לחצי כאן

אנני

אנני מקיי שבה להכרתה לאט לאט. היא החלה בהדרגה להיות מודעת לסביבתה.

הלינולאום הבלוי 'על רצפת הקרוואן מחיץ את לחייה. הקרסול שלה היה עקום, מעוך על המשטח הקשה.

ריח חלודה חם של דם הפך את ביטנה, והיא השתנקה.

"אנני, אני מצטער".

הקול הזה...הו, אלוהים.

זה היה הויט. בעלה. שעמד מעליה.

לרגע, למעשה למשך רגעים רבים, היא לא היתה בטוחה שהוא אמיתי. יכול להיות שהיא מעדה ונפלה, נחבלה בראשה כשחזרה אל הקרוואן שלה. שהיא הוזה. משחזרת את הויט מתוך סיוטים ישנים - זה נשמע יותר הגיוני.

משום שלא יכול להיות שהוא מצא אותה פה.

נוהרתי. נוהרתי מאוד.

לפני חודשיים היא ברחה ממנו. היא לקחה איתה רק את החבלות סביב צווארה ושלושת אלפים דולר מהכספת שלו. נואשת ומפוכדת היא עזבה באמצע הלילה ועשתה את דרכה במעגלים עד שהגיעה למקום הזה, ביצה קטנה בשם "אתר הקמפינג של פארק הקרוואנים פלאוורד מאנור" בצפון קרוליינה.

מאות קילומטרים מהויט. מאוקלהומה. מהחוזה שבה חייתה כל חייה.

והיא היתה מאושרת כאן. יותר מאושרת משהיתה אי פעם. לפני פחות משעתיים היא עזבה את דילן ואת ביתו הקסום. גופה היה סמוק וחי ורווי עונג. ומוחה היה צלול.

היו לה תכניות, תכניות אמיתיות לחייה שלה, לא רק תגובות מבוהלות ומבועתות.

הכול עמד להשתפר.

"אנני?"

זאת אינה הזיה.

תהיי חכמה, אנני. תחשכי!

"שמעת מה אמרתי לך?"

היא שכבה בשתיקה. הויט שנא את השתיקה שלה. התנצלויות אמורות היו להתקבל בהסכמה מיידית ובהודאה מיידית באשמתה.

אבל היא לא אמרה דבר. שילך להזדיין.

"קומי".

היא המשיכה לעצום את עיניה, משום שלא היתה מוכנה לראות אותו ממש. לא כאן. לא בקרוואן הזה. בביתה שלה.

היא התהפכה על הגב, בתקווה להרגיש כי הטלפון שלה עדיין בכיס האחורי.

בבקשה, בבקשה, התפללה. בבקשה תהיה שם.

אבל לא היה דבר מתחת לישבנה. הטלפון נעלם.

"הנה. זה לא כל כך נורא, נכון? קומי מהרצפה," הוא אמר כאילו שנפלה. כאילו שנחתה על הרצפה בגלל איזה צעד טיפשי ומגושם שלה.

וגם אם התאמצה להחניק אותן, דמעות חמות זלגו מעיניה.

"די, די". ידיה נגעו במותניה ובבית השחי שלה כדי לעזור לה לקום, והיא נרתעה, גופה זועק מכאב. היא לא היתה יציבה אבל נעמדה על רגליה. ואז פקחה את עיניה והעולם הסתחרר, ובעודה נאחזת בקצה השולחן, נחתה יושבת-לא-יושבת על כרית הספה.

"את מתיזה דם בכל מקום." בידיו המוכרות, עם הצלקות הקטנות ועם הציפורניים הקטומות, הגיש לה מטלית ורודה. זו היתה המטלית מחדר האמבטיה שלה. הוא בוודאי חיטט בכל מקום, נגע בכל חפציה. הכול היה עכשיו נגוע.

היא בשום פנים ואופן לא תוכל לקחת את המטלית הזו. לא מידיו.

"בסדר", הוא מלמל והשליך את המטלית על השולחן. "תעשי את זה בעצמך".

הוא התרחק, צעדיו מעידים על כעסו, והתיישב על אחד מכיסאות הקפטן בחזית הקרוואן.

הימצאותו של הויט במקום הזה, שעד כה היה נטול-הויט, הכתה אותה בהלם.

היא הכריחה את עצמה להביט בו. להביט בו ממש.

הוא היה גבר גדול. יותר ממטר שמונים, וכשהיה צעיר נהג להשתתף בתחרויות רודיאו, כך שרגליו, זרועותיו והחזה שלו היו עבים ושריריים. היה לו שיער בלונדיני-לבן, והגבות שלו וריסיו היו כמעט בלתי נראים, מה שהעניק לפניו חוסר הבעה נורא. היא מעולם לא יכלה לדעת מה הוא חושב.

כנות נראתה כמו שקר. כעס נראה כמו סליחה.

היא חשבה פעם שהוא כל כך שלו. גם אנשים אחרים חשבו כך. בתחילת הנישואים שלהם זה מה שכולם אמרו עליו.

הוא כל כך יציב, הם אמרו. והיא נאחזה בזה. בשתי ידיה ובכל הפחד שמילא אותה אחרי שאימה מתה. היא נאחזה בגרסה שלו שבה רצתה להאמין.

אבל זה היה שקר. כל מה שקשור אליו היה שקר.

ואנני היתה טיפשה.

העובדה שדבר לא השתנה בו, שהוא לבש את מה שתמיד לבש - ג'ינס, מגפי הבוקרים החומים שלו וחולצת בוקרים כחולה כהה עם כפתורי פנינה, הסכין עם הידית העשויה עצם נעוצה בחגורתו - הפכה את הכול להזוי עוד יותר.

מקום חדש. אותו סיוט.

הטלפון הנעדר שלה היה מונח על ברכו. הוא לקח אותו ממנה, חיטט בכיסיה, בזמן שהיא שכבה מחוסרת הכרה על הרצפה.

משום שהוא היה חיה.

"אני מצטער," הוא אמר בכנות גמורה ומבעיתה. "אני יודע שבבית פחדת. מה שאני עשיתי... באותו לילה במטבח?" הוא אמר כאילו היתה יכולה לשכוח. "זה היה יותר מדי. אני מבין".

צחוק של אי אומון, שלא הצליחה לפלוט, צרב את גרונה. באמת? אתה באמת מבין?

"זה לא יקרה שוב. אני נשבע".

"איך מצאת אותי?" היא ניסתה למקד את ראייתה, לגרום למוח שלה להתרכז.

"את מאמינה לי?" הוא שאל. "שהכול יהיה אחרת?"

לא. בחיים לא.

"אני מאמינה לך", שיקרה, מניחה את ראשה הכבד, הכואב, בידיה. "רק תגיד לי איך מצאת אותי".

"האמת היא שזה היה די מגניב." הוא חייך בהבעה שנראתה לה כמו ענווה, כאילו שהיא אמורה להיות גאה בו.

"לעיתון, ה'באסט גזט', יש מין דבר כזה, באתר שלהם, שאפשר לראות שם מפה של ארצות הברית ויש על המפה סיכות קטנות שעוקבות אחרי מקומות שמהם אנשים מתחברים לאתר הזה. הבחורה שאיתה דיברתי במשרד ממש התלהבה מזה, ואמרה שזה מראה שאנשים בכל הארץ קוראים את העיתון שלהם ברשת. והיתה שם נקודה אחת... נקודה אחת קטנה, שהתחלתי לעקוב אחריה. את יודעת לאן הנקודה הזו הלכה?"

היא נמלאה בחילה והנהנה. היא חשבה שהיא היתה כל כך חכמה.

"במשך זמן מה היא הסתובבה במעגלים, ואז פנתה צפונה לפנסילבניה ואחר כך בחזרה דרומה. ואז היא פשוט נשארה בצ'רוקי, צפון קרולינה. שוב ושוב. צ'רוקי, צפון קרולינה. בכל שבוע. פעם בשבוע. בימי חמישי. זה היום שבו אהבת לצאת לקניות." הוא אמר את זה כאילו מדובר בהוכחה לאהבתו. כאילו הוא מגיש לה זר פרחים. ציפור מתה שהושלכה לרגליה מבין מלתעותיו המדממות. "חשבת שלא שמתי לב. אבל שמתי לב. אהבת לצאת לקניות

בימי חמישי. אז נסעתי לכאן, ראיתי איפה התחברת כדי לקבל זמן אוויר על מחשב בספרייה - ליילה מקיי. זאת בת הדודה שלך, נכון?"

באחד הרומנים ההיסטוריים שקראה היתה דמות שהיה לה בז. ואנני אהבה את התיאורים שבהם הבחור נותן לבז שלו לעוף ומטפל בו, את הפעמונים ואת הכפפות ואת פיסות הבשר הקטנות בשקית התלויה על חגורתו. וכשקראה, היא חשבה כמה נפלא יהיה לשלוט במשהו כל כך לא מאולץ. במשהו פראי כל כך.

אבל ברגע זה היא הבינה איך הבז כנראה מרגיש: רגע אחד הוא חופשי כל כך, כנפיו פרושות והעולם הוא רק נוף המתרחק מתחת. וברגע הבא ראשו מכוסה והוא כבול. לכווד. החירות היא זיכרון בלבד.

"נשארתי שם שבוע, הסתובבתי בספרייה. בחנות הירקות. נסעתי בין כל האכסניות, ו... שום דבר. שמעתי על פארק קרוואנים שנמצא כאן ובאתי לבדוק. נתקלתי באיש הזה, פיל, בתחנת דלק. הוא סיפר לי על הפארק. וכשתיארתי אותו, הוא אמר לי שהוא חושב שאת שם. את כאילו חברה של אשתו? אני חושש שפיל לא ממש אוהב אותך".

אלוהים, פיל הוא שהפיל אותה. כמה מתאים ועלוב.

"מה אתה רוצה?" היא שאלה, כשכבר לא יכלה להמשיך להעמיד פנים.

הוא הביט בה מופתע, פיו נפער לרווחה וגבותיו השקופות מזדקרות עד אמצע מצחו. "אני רוצה שתבואי הביתה", הוא אמר. "אני רוצה שתחזרי להיות אשתי."

"מה זה בכלל בעיניך, הויט? אשתך? אתה לא אוהב אותי..."

הוא קם מהכיסא, והיא התכווצה בחזרה על מושבה.

"התנצלתי על מה שקרה לפני שעזבת. אני לא יכול לעשות יותר מזה. הגיע הזמן שתבואי הביתה. בילית ונהנית. אנשים שואלים עלייך ונמאס לי כבר מהמבטים החשדניים. כולם חושבים שעשיתי לך משהו. המשטרה באה אל הבית לפני שבועיים. המשטרה, אנני. זה יותר מדיי".

הוא נגע בידה לפני שהספיקה לזנק לאחור. זה היה עוד יותר גרוע, כשהעמיד פנים שאכפת לו. ואולי באמת אכפת היה לו והוא פשוט לא ידע איך להתנהג.

"אנחנו יכולים לחזור לכנסייה".

אנני נשאה אליו את עיניה, ולא היתה בטוחה אם אכן אמר את זה, או שהיא שומעת קולות.

"אנני? תרצי שוב ללכת לכנסייה?"

"כן... כמובן", היא התנשמה. לפני שלוש שנים היא היתה בוכה בהכרת תודה. אבל היא כבר לא נפלה בפח. הוא יניח לה ללכת לכנסייה פעם, אולי פעמיים, ואז ימצא דרך לגזול את זה ממנה שוב.

"ואז אנחנו חייבים לדבר על מכירת האדמה הזו לאנקרו".

הנה זה הגיע. זאת היתה הסיבה האמיתית שבגללה הוא רצה שתחזור הביתה. מכירת האדמה לאנקרי, כדי שיבנו שם עוד טחנות רוח. הוא לא יכול היה לעשות את זה בלי הסכמתה של אנני. וזו היתה הסיבה לכל הסצנה הקטנה הזו. "הגיע הזמן, את לא חושבת, שנחשוב על העתיד שלנו?"

העתיד שלי נמצא במקום הכי רחוק ממך, שאליו אוכל להגיע.

"אני סולח לך על שגנבת ממני, אנני. את הכסף, את האקדח. זה נסלח".

הו, אלוהים.

האקדח.

האקדח במגירת השידה שליד המיטה שלה.

האם הוא לקח אותו? האם הוא עדיין שם?

היא ניסתה לא לחשוף דבר. שום דבר.

"אני... אני צריכה להחליף חולצה". הסוויטשירט המוכתם והקרוע שלה נהרס בגלל הדם. לעולם אי אפשר יהיה לנקות אותו. היו לה עוד כמה כאלה בבית. בגדים שעשו את דרכם אל פח הסמרטוטים או לזבל, משום שהאמת על חייה ניכרה בהם בבירור.

אנני קמה ברגליים רועדות, ידה נתמכת בקיר, וצעדה במסדרון הקצר אל חדר השינה שלה.

בבקשה. בבקשה תהיה שם. בבקשה תהיה שם. האקדח הזה הוא הסיכוי היחיד שלה.

היא סגרה את הדלת מאחוריה, ואז התעלמה לגמרי מהסחרחורת ומכאב הראש וכמעט זינקה מעל המיטה אל השידה הקטנה, מושכת את המגרה בכוח.

היא היתה ריקה. היא חיפשה בתוכה בבכי, משכה אותה החוצה עד הסוף, אבל הכול נעלם. הספרים. האקדח. המאמר על בן. הכול.

היא קרסה אל הקיר והחליקה ממנו אל הרצפה.

דלת חדר השינה נפתחה בחריקה, והויט עמד בפתח. שטן בלונדיני. האקדח שלה היה מונח כמו צעצוע בכף ידו הגדולה.

ביד השנייה היו ספריה. הפתקים מדילן. החפצים שסימלו את המרד שלה. את חייה כאן.

בשתיקה הוא השליך את הספרים על המיטה. את המאמר. את הפתקים.

היא רצתה לאסוף אותם, להרחיק אותם ממנו. להסתיר ממנו. אבל זה היה מאוחר מדי. כל מה שהיה לה נהרס במגעו. היא הטתה את ראשה כדי לא לראות אותם. כמו ילדה - אם אינה רואה, שום דבר לא באמת קיים.

שום דבר לא באמת קרה.

כל מה שנותר לה היה לצאת משם.

"מי זה בשבילך דילן דניאלס?" הוא שאל.

"אף אחד. אני לא יודעת מי זה". אנני קמה ונעמדה בלי שיהיה לה מושג למה היא טורחת לשקר, במיוחד משום שהיא עושה זאת בצורה גרועה כל כך. כל מה שהיא ידעה הוא שהיא לא מסוגלת לערב את דילן בסיוט הזה.

"עצרי." הוא הניף את הטלפון, ועל הצג נראו כל ההודעות ביניהם. התמונה ששלחה, של גופה הכמעט עירום. השדיים שלה ובטנה, הכתם החיוור של ירכיה.

אנני בגדה באיש שהיכה אותה שוב ושוב בגלל פשטידות עוף. חנק אותה בגלל טחנות רוח. היא לא היתה מסוגלת להעלות בדעתה מה יעשה לה בגלל ניאוף.

"אני יודע הכול. אז את צריכה להפסיק לשקר. לטובתך."

הוא עמד להרוג אותה. יבבה משתנקת נפלטה מגרונה.

"אל תסתכלי עליי ככה", הוא לחש בפנים מעוותות מסבל. "אני לא מתכוון לפגוע בך."

אנני כמעט פרצה בצחוק. אבל האימה הציפה את כל כולה.

"אני לא אוהב את זה, אנני, אבל אני... אני חושב שאני מבין". הוא היטה את ראשו כמו הלבדורר הצהוב הזקן שהיה להם. "מה שעשיתי לך גרם לך... להתנהג ככה. אני יודע שזאת לא את. התמונה, הפתקים האלה. זאת לא אנני שאני מכיר."

אנני שהוא הכיר היתה בובת סמרטוטים. דחליל. בבואה מונפשת שלו. אנני שהוא הכיר איננה עוד.

אבל הויט המשיך לדבר. "אנחנו יכולים לחזור הביתה ופשוט לשכוח מזה. לשכוח את דילן דניאלס. להתחיל מחדש."

זה היה בלתי אפשרי. אי אפשר לשכוח את דילן דניאלס. הוא היה צרוב על עורה. בתוך עצמותיה.

זווי, היא אמרה לעצמה. תתקדמי. אל תשבי כאן סתם ותניחי לו להרוס אותך שוב. כל עוד היא ממשיכה לנוע, היא בחיים, וכל עוד היא בחיים, יש לה עדיין סיכוי.

אנני הוציאה מהשידה חולצה נקייה. "אכפת לך?" שאלה, כשהוא פשוט המשיך לעמוד שם. האקדח היה אחוז בידו באגביות כזו, כאילו נועד ללעוג לפחדיה.

שריר התעוות בלסתו והוא הביט מטה, אל הספרים שעל המיטה ואל הטלפון שבידו, שואל בלי מילים האם היא באמת חושבת שמגיעה לה עכשיו פרטיות. אבל אז הוא הרכין את ראשו ויצא מחדרה כאילו הוא מעניק לאנני פרטיות כסוג של טובה. משאלה טיפשית ושטותית של אישה טיפשה ושטותית.

כשיצא, היא פשטה מיד את החולצה המלוכלכת שלה ולבשה את החולצה הנקייה. החלונות בחדר היו קטנים מכדי שתוכל לטפס מהם החוצה, אבל היא הסיטה את הווילונות בתקווה שבן עדיין בגינה, בתקווה שתוכל ללכוד את עינו. אלא שהגן שלו היה ריק. הקרוואן של ג'ואן היה עדיין חשוך.

בעדינות רבה היא צעדה אל הדלת והאזינה לקולות מתוך הקרוואן, מנסה להבין איפה הוא. אבל מחוץ לדלת שררה דממה. מוזרה ושקטה ואיומה.

רועדת, היא פתחה את הדלת כדי חריץ וראתה את גבו של הויט יושב בכיסא הקפטן. הוא אכל מאפה קינמון מהשקית שהביאה מביתו של דילן. אם אנני תיזהר ואם תצליח לנוע במהירות, היא תוכל אולי להגיע אל הדלת לפניו.

היא העמידה פנים שהיא עדיין מסוחררת, משעינה את ידה על הקיר בדרכה אל המטבח הקטן. מטר ורבע. מטר. חצי מטר. הדלת היתה ממש שם. היא נעצרה לרגע, אוחזת בראשה כאילו מצליחה בקושי לעמוד. הוא חייב לחשוב שהיא חלושה.

"את רוצה לארוז?" הוא שאל. "אני רוצה להגיע הביתה. נעדרנו יותר מדיי זמן." כאילו שהיו בטיול. בחופשה כייפית.

"אפשר לאכול משהו קודם? אני חייבת לאכול משהו. כדי לא להיות כל כך מסוחררת."

היא הסתובבה והציבה את עצמה בינו לבין הדלת, ואז העמידה פנים שהיא מושיטה את ידה אל שקית הנייר; אבל במקום אל השקית היא שלחה את היד אל הדלת, פתחה אותה בדחיפה ואוויר קר קידם את פניה כשזרקה את עצמה במורד המדרגות. הויט אחז בגב חולצתה, תפס באגרופו את שיערה ומשך אותה בחזרה אל תוך הקרוואן. ואז טרק את הדלת.

אנני צרחה בקול רם כל כך, ובכוח רב כל כך, שגרונה כאב, והוא סטר לה, השליך אותה על רצפת הקרוואן והתיישב עליה, כשהוא סוחט את האוויר מגופה. ידו סתמה את פיה. הסכין שלו החליקה קדימה, וקצה העור של הנרתיק נגע בעור החשוף של מותנה, במקום שבו החולצה שלה התרוממה מעלה. היא ניסתה להתפתל ולהתרחק, אבל הוא היה כבד מדיי.

עם כל נשימה הסכין התחככה בה. שרטה אותה.

"תסתכלי עליי, אנני," הוא אמר בקול הזה שלו. "מצאתי אותך ועכשיו אנחנו שוב יחד. אין לך לאן ללכת. ואת צריכה להבין את זה."

היא טלטלה את ראשה, מנסה להרים את מותניה ולהדוף אותו מעליה.

"הדילן הזה, הוא לא בשבילך. ואת יודעת מה? אני סולח לך על הרומן שהיה לך איתו." קולו אמר אחרת. קולו ועיניו המכווצות והעיקול האכזרי והנגעל של שפתיו הם שאמרו לה כי היא עתידה לשלם על החטאים האלה. "מין רומן מלוכלך כזה. לשלוח לגבר שאינו בעלך תמונה של הגוף שלך בעירום. את..."

הוא נע מעליה, ולמרבה הזוועה, היא חשה כי מאחורי הרוכסן הזין שלו עומד. האיש שקיים איתה יחסי מין לעתים רחוקות כל כך, היה מגורה. היא עצמה את עיניה כדי להתמודד עם האימה החדשה והנוראה הזו.

הסכין העטופה והזקפה שלו ננעצו בה.

"האיש הזה שאיתו הזדיינת, הוא יודע שאת נשואה?"

אנני לא ענתה. היא לא היתה מוכנה לענות. הוא שיחק איזה משחק חולני. הוא נגע בשיערה ממש מעל אוזנה והיא רצתה לצרוח.

"יש לך ריח מסריח. של זיעה ושל סקס." הוא רחרח אותה שוב ושוב, אפו בשיערה. בצווארה. "אני רוצה שתפשקי את הרגליים, אנני."

היא יבבה והצמידה את רגליה זו לזו.

ככה אני עומדת למות.

פתאום נשמעה דפיקה בדלת ושניהם השתתקו. היא פקחה את עיניה והספיקה לראות הבזק חולף של אימה על פניו של הויט. אבל האימה נעלמה באותה מהירות שבה הופיעה, מתחלפת באותה ריקנות מבעיתה.

"אנני!" זה היה בן. בן הקשיש והשברירי. "את בסדר? שמעתי צרחות."

"מי זה?" שאל הויט.

"השכן שלי." בן דניאלס. אביו של דילן ו... אולי גם החבר היחיד שלה.

"את לא רוצה שהאיש הזה ייפגע." ריח המנטה בהבל פיו של הויט כיסה את פניה. הוא זלל סוכריות נגד שיעול כאילו היו ממתקים. "ואם תגידי לו מילה אחת, אם תתנו לו סיבה לחשוב שמשוהו לא בסדר, הוא ייפגע. ואנחנו בכל זאת נחזור הביתה יחד, אנני. את זה את לא יכולה לשנות כלום, ולא משנה מה תעשי."

המצב כולו החמיר בגלל העובדה שבן היה חבר לשעבר בכנופיית אופנוענים ועברייני מורשע. השוטרים רק יביטו בפניה וברישום הפלילי של בן, ומיד יאמינו לכל מה שהויט יגיד.

היה קל מאוד להאמין להויט.

אט אט, הויט קם מעל אנני, מתבונן בה ללא הרף כדי לראות מה תעשה. התגובות של אנני הפכו בלתי צפויות, והיא שאבה מזה כוח; מכך שהוא כבר לא מזלזל בה.

היא קמה ונעמדה באיטיות, רועדת, לקחה את המטלית הוורודה מהשולחן וקרבה אותה אל פניה, בתקווה שבן יאמין לשקרים שעמדה לספר לו.

הויט הסתתר, ואנני פתחה את דלת הקרוואן שלה ויצאה החוצה, כשהדלת נסגרת בשקט מאחוריה.

אני יכולה לברוח. עכשיו.

אבל הויט ירדוף אחריה. ובן ייפגע.

"הכול בסדר?" שאל בן ועל פניו דאגה. הוא לבש את החולצה הלבנה הנקייה המוכרת, המגוהצת בקפידה. לאחרונה הוא היה חולה וירד במשקל. לא חשוב עד כמה היה קשוח לפני שנים, כעת היה שברירי. זקן.

והוא לא יכול היה לעזור לה.

"בסדר", היא שיקרה בחיוך. "היה כאן נחש וצרחתי, קפצתי וריסקתי את הראש שלו על הארונות."

"הנחשים הגדולים האלה נכנסים גם אליי כל הזמן," הוא אמר. "את רוצה שאני..."

היא חסמה אותו, כשרכן הצידה כאילו הוא מנסה להציץ אל תוך הקרוואן, מנסה להיכנס. "הכול בסדר."

השקר הזה לא נשמע משכנע בכלל, והוא הצביע לעבר עינה. "נחבטת גם בעין שלך? ובשפה?"

"בבקשה," היא התנשמה ולא הצליחה עוד להעמיד פנים. "בבקשה, בן. פשוט תלך."

"אנני..."

"למען השם, זקן. אני בסדר. אני מותשת ואני רוצה רק לישון קצת. עזוב אותי במנוחה."

עיניו הכהות לא החמיצו דבר, ולא היה לה מושג על מה הוא חושב; אבל בסופו של דבר הוא נכנע, הרים את ידיו וחזר לקרוואן שלו. כשהוא לוקח עמו כל תקווה להצלה.

אנני תהיה חייבת לעשות את זה בכוחות עצמה.

דילן

אם להחזיק בתקווה היה לי קשה; להחזיק באמונה היה בלתי אפשרי.

כשגדלים כדילן דניאלס, במשפחה שהיא אוסף של גנבים ושל רוצחים ושל חיות מוכות כלבת המעמידות פנים שהן בני אדם, לאמונה אין אף שמץ של סיכוי. אבל לכל הרוחות - ניסיתי. נאחזתי בתקווה ובאמונה בידי המצולקות. ידיים שהיו רגילות מדי להדוף את הדברים האלה ממני. נשענתי לאחר על דלפק המטבח וקראתי את ההודעה, שאנני שלחה לי לפני שעתיים. ידעתי אותה בעל פה. יכולתי בוודאי לצטט אותה על ערש דווי. למרות זאת הבטתי במילים הללו שוב ושוב, כאילו אם אקרא אותן זה יעזור לי להאמין בהן.

=====

אני יודעת על הכלא. אני יודעת מה קרה. זה לא משנה לי בכלל. זה לא משנה את מי שאתה. כשזה ייגמר, כשאסיים... אני מתכוונת לחזור אליך. לשמוע מפיך את הסיפור. לגמור את מה שהתחלנו. אם תרצה אותי.

=====

מאז השריפה, שהתרחשה לפני חמש שנים, סבבו חיי סביב שליטה. לא הנחתי לאיש להיכנס לשם או לצאת, אפילו לא לעצמי. חייתי במבצר על פסגת הר שנמצא בבעלותי. מטה 'מנועים 989', החברה שהקמתי עם החברים היחידים שלי, נמצא כאן. המוסך היה כאן. עבדתי עם אותם בחורים שאיתם עבדתי מרגע שיצאתי מהכלא, לפני תשע שנים. עבדתי והרווחתי כסף, יותר משיכולתי לבזבז בחיי כמתבודד. לא הייתי בודד. פשוט לא רצימי. זה, לפחות, מה שחשתי. עד שאנני מקיי הגיעה, משום מקום. היא נחתה בבת אחת אל תוך חיי, הגיחה מתוך 'שטח מת'. לא צפיתי את זה. לקח לי שנים להרוג כל רגש שהיה בי כלפי משפחתי. אבל הצלחתי. הזיכרונות נארוזו, נכבלו והושלכו אל תחתית הים. אחי, אימא שלי. אבא. זה היה קשה. כמעט קשה מידי, וזה הפך אותי חזק יותר. את זה ידעתי. אבל אנני עזבה את ההר שלי לפני שעתיים, והמקום היה מלא ברוחות הרפאים שלה. האוויר היה סמיך מהזיכרונות, מהריח שלה ומהד קולה המתפוגג. שם, על הספה שלי, במקום שבו הניחה לי להיכנס לגופה. צרה ורטובה וקטנה. אני יכול עדיין לחוש את נשימתה נשברת על כתפי כשהתאמצה לקבל אותי. על הכיסא, שם, ליד הספה, אנני יושבה ברגליים פשוטות, עצובותיה עסוקות מתחת לתחתונים הכחולים, עיניה המתערפלות מביטות בי. היא שתתה שמפניה ליד השולחן. היא שיקרה בנוגע לגבינה שלא אהבה. היא לבשה חלוק משי שחור שמעולם לא השתמשתי בו.

חדר האמבטיה היה רדוף דמותה היושבת על הדלפק, נשענת על המראה, גופה שרוע לפניי, ורוד ולבן. התלולית המפתיעה של שיער אדמוני בין רגליה. אנני צבעה את שיערה לבלונדיני-לבן, ואני הייתי אמור לחשוד במשהו כשהבטתי בתלתלים האדומים הללו. אבל הייתי כל כך רעב אליה. הייתי כל כך... מחויב, שהרמזים האלה לא אמרו לי דבר.

בחדר השינה מספרת לי רוחה המכורבלת על צידה את סודותיה – ושוברת אותי. אני נשואה, היא אמרה אחרי שזיינתי אותה. פעמיים. אחרי שבועות של מערכת יחסים טלפונית. אין לי הרבה כללים, אבל אני לא מזיין נשים נשואות. וזה עיצבן אותי, ברור, אבל זה עבר. שנינו הסתרנו סודות. זה היה הסוד שלה.

שלי היה... פאק, שלי היה גרוע יותר. והיא אמרה שהיא יודעת, שאבא סיפר לה. אבל האם היא באמת יודעת? מישוהו דפק בדלת הכניסה שלי, ורק שני אנשים מעזים לעשות את זה: השותף שלי, בלייק, או אימא שלו, מרגרט. ולא רציתי לראות איש מהם. לא רציתי לראות איש. רציתי רק להיות כאן לכמה דקות, בשקט. עם רוחה של אנני.

"לכו!" צעקתי. אבל הדלת נפתחה למרות זאת. "אתה חירש?"

"אני לא." זה היה בלייק, שנכנס לביתי, ואני מיהרתי להרים את החלוק, שהיה מוטל עדיין על השולחן, ואת עטיפת הקונדום מקצה הספה. "אבל אולי אתה?" שאל בלייק בעודו נכנס למטבח. הוא לבש את אחת החליפות היקרות שלו ועניבת משי, שלא סיפרו ולו ברמז על המוסך שלנו. כאיש הכספים הוא טרח לנקות בקפידה את הגריז מתחת לציפורניו.

הוא ענב עניבות ורודות. ורודות. ואיש לא ירד עליו בגלל זה. כי זה הצליח לו. עליו זה פשוט נראה מצוין. החיוך הזה שהוא חייך אליי נראה לי מוכר. ראיתי אותו פעמים רבות בעבר, ממש לפני שהוא ריטש מישוהו. בלייק ידע להשתמש בקסם שלו כדי להערים על אנשים רבים. "זה מסביר למה לא ענית לי כשצלצלתי."

הוא התבונן בי, ועיניו נראו בדיוק כמו עיני אביו, ירוקות כמו הזכוכית של בקבוקי 'מאונטין דיו' ישנים¹. אבל להבדיל מאביו, מיגל, עיניו של בלייק שפטו אותי. הן תמיד שפטו אותי. אפילו כשהוא השתדל לא לשפוט אותי. וכרגע הוא יכול היה ללכת להזדיין עם השיפוטיות הזו. "הייתי עסוק," התגוננתי, והשלכתי חלק מהאוכל שנשאר לזבל.

בלייק נשען על השולחן שלי, לקח זית והשליך אותו לפיו. "ככה שמעתי." הוא חייך בעודו לועס ואז ירק את הגלעין לתוך גביע שמפניה ריק. לא הרבה אנשים הורשו לדבר אליי כך. אבל אביו של בלייק, מיגל, ואמו, מרגרט, לקחו אותי לביתם כשהשתחררתי מהכלא, נותנים לי הזדמנות שנייה. וזה נתן לבלייק רשות לרדת עליי.

¹ סוג של משקה לימוני

אבל רק עד גבול מסוים.

"מה אתה רוצה, בלייק?"

הקסם נעלם, ובלייק הדף את עצמו מהשולחן.

"כולם למטה, במוסך, עורכים בדיקות אחרונות של התמסורת - כולל אני, אם יותר לי להוסיף, למרות

עשרים דברים אחרים שאני אמור לעשות. מפני שאתה מפגר, מפני שיצרני מנועים אחרים מנסים

להעתיק את השיט הזה, מפני שכל הקונים המאוד מעוניינים ומאוד עשירים שלנו מתחילים להפגין חוסר

סבלנות, ואתה מנקה את הבית?"

"הבחורים מסוגלים להתמודד עם זה. השקעתי יותר שעות מכולם בתמסורת הזו. אני ארד כשאוכל."

"זה קשור לאישה הזאת?"

נימת הדיבור שלו, הדרך שבה אמר "האישה הזאת", גרמה לשערות עורפי לסמור.

"קוראים לה אנני."

"שיהיה. חשבתי שהיא עזבה."

"היא עזבה."

היא עזבה לפני שעות, קודרת ונחושה. לא היתה מוכנה לקבל ממני דבר מלבד מספר הטלפון של עורך הדין שלי. היא לא נענתה להצעתי להישאר על ההר. או לגור בבית שלי בצ'רלסטון. ולא נענתה להצעתי

להסיע אותה בעצמי לפארק הקרוואנים. היא עזבה והיא עומדת להתגרש מבעלה. לקחת בחזרה את

האדמה שלה, את חירותה ואת חייה.

אני חייבת לעשות את זה בעצמי, היא אמרה באותו אומץ נטול פשרות שהבנתי.

והנחתי לה ללכת, כי האמנתי לה כשאמרה שהיא צריכה לעשות את זה בעצמה. הערצתי אותה על כך.

"תודה לאל, בנאדם," אמר בלייק. "אולי עכשיו נוכל סוף סוף לעבוד. כבר חודשיים אתה מתהלך פה

כאילו הטלפון צמוד לך לזין." זה היה כנראה מדויק מכפי ששיער. כי בחודש האחרון המצב החמיר עד

כדי כך שבכל פעם שהטלפון שלי צלצל, נעמד לי הזין.

"היא תחזור."

כי כשהיא שאלה אם היא תוכל לחזור, אמרתי כן.

אמרתי שאחכה.

"תחזור? לכאן?" הבנתי את חוסר האמון של בלייק. אנשים... נשים... לא באו לכאן. "סיפרת לה..."

"לא. לא סיפרתי."

"דילן," הוא נאנח. "אתה חייב לספר לה. הכלא ומה שקרה שם... אתה לא יכול לשמור את זה בסוד."

"היא יודעת."

"איך?"

"אבא בטח סיפר לה כשהגיעה לקרוואנים. היא שלחה לי הודעה ואמרה שהיא יודעת ושלא אכפת לה."

"עכשיו גם אבא שלך מעורב? אלוהים ישמור, זה הולך ומשתפר. אתה חושב שהוא סיפר לה... הכול?"

שאל בלייק. והאמת היא שאת אותה שאלה דפוקה בדיוק שאלתי גם אני את עצמי, כי אין מצב שהיא

שמעה את הסיפור האמיתי, או את כל הסיפור, כי לאישה כמוה, לכן אדם כמוה, היה אכפת מאוד אילו

ידעה מה עשיתי.

"אני לא יודע," אמרתי.

ואולי הדבר הנכון הוא להניח לה ללכת, חופשייה לגמרי. בלי מחויבויות. עם זיכרונות בלבד.

אבל לא הייתי מוכן לזה עדיין. עדיין רציתי ממנה יותר. רציתי את כולה.

"ואתה בוטח באישה הזאת?"

הו, אלוהים. אילו בלייק היה יודע שהיא שיקרה לי - מהתחלה ושוב ושוב - הוא היה מאבד את זה לגמרי.

"אני רוצה לבטוח בה, " זה כל מה שאמרתי.

בלייק צחק, אבל זה היה צחוק מריר. קשה. "אני מכיר אותך כבר תשע שנים, גבר, מאז שהמשפחה שלך נטשה אותך בפתח ביתנו והסתלקה כשיצאת מהכלא. עבדתי איתך צמוד, כתף אל כתף. הרווחתי טונות של כסף, איתך ובשבילך. אימא שלי בעצם הצילה את חיך אחרי השריפה. אבא שלי אהב אותך כאילו היית בנו..."

"מה אתה רוצה להגיד?" התפרצתי.

"אני מתכוון לומר, שאחרי כל זה אני לא בטוח אם אתה בוטח בי. אתה לא בוטח באיש."

"זה נשמע כאילו אתה מקנא, " ניסיתי להתבדח. אבל זה לא היה מצחיק. בכלל לא. משום שהוא צדק. לא בטחתי באיש עד הסוף. וזה בלשון המעטה.

המשפחה שלי הפכה אותי לכזה.

"לא. אני מעוצבן. כי אתה בוטח באיזו אישה..."

"היא לא 'איזו אישה', " אמרתי לו בכעס.

"הן כולם סתם נשים, " אמר בלייק. "החמודות, החכמות, אלה שמוצצות לך את הזין. אלה שלא. ועכשיו אבא שלך מעורב בזה. מתי יצא לך דבר טוב ממה שהו שאבא שלך מעורב בו?"

מעולם לא. אפילו לא פעם אחת.

זמזום קלוש נשמע, ובלייק הוציא את הטלפון שלו מז'קט החליפה.

"חכה רגע, גבר, " הוא אמר לי ולאחר מכן פנה ויצא לעבר המבואה האפלולית, כשהטלפון צמוד לאוזנו. אחיזתי החלשה גם ככה בתקווה הלכה והתרופפה. לא רציתי להקשיב לבלייק. לא רציתי שהמילים שלו יתגלו כנכונות.

אבל כל כך הרבה מהמילים שלו היו נכונות.

אחזתי בידי בקבוק שמפניה, אותו בקבוק שממנו אנני ואני שתינו לפני שעשינו סקס. ממש לפני שהיא סיפרה לי שהיא נשואה.

רציתי לנפץ אותו בכיור.

רציתי לנפץ את האיש שעליו בלייק דיבר - את הגרסה ההיא שלי. לשבור אותו לאלף רסיסים. רציתי אלימות ודם - או מהירות ונהמת מנועים. רציתי כל הסחת דעת שתרחיק אותי מעצמי. מלהיות לכוד בגוף ההרוס הדפוק הזה.

"היי, גבר, " אמר בלייק כשחזר אל החדר. "יש לנו בעיה."

הסתובבתי, ובלייק הושיט את הטלפון שלו. פניו היו קפואות, שקטות, ועליהן מבט של בקרת נזקים שראיתי כבר מאה פעמים בעבר, ממש לפני שבישר לי בשורות רעות. "זו שיחה בשבילך. זה אחי... פיל. הוא שם בפארק הקרוואנים."

"מה הוא עושה שם, לעזאזל?" פיטרתי את פיל לא מזמן, וזה היה הקש האחרון ששבר את מערכת

היחסים השברירית בין בלייק לאחי.

"מתברר שהוא גר שם."

"פארק הקרוואנים שלי? ידעת מזה?"

בלייק טלטל את ראשו. "פיל שומר הכול בסוד. הכול. הוא פרנואיד לגמרי."

הו, אלוהים. עכשיו אני צריך לחשוש מזה שפיל גר ליד אנני.

"אבל הוא אומר שיש שם איזה זקן עם סכין שתובע לדבר איתך."

רק זקן אחד בפארק הקרוואנים היה מסוגל לקשר בין בלייק, אחיו הדפוק פיל ובני.

וזה היה בן.

אבא.

החלק בי, שהיה מכוונן כולו לקארמה, התעורר לפתע ונדרך. אימה פתאומית. הרגשתי את הכוחות

שבחוץ מתחילים להסתובב, את האירועים שמהם לא יכולתי לחמוק מתחילים לקרום עור וגידים.

הבלתי נמנע.

"מצטער, גבר," אמר בלייק, משום שידע כי שום דבר טוב לא יכול לקרות מאיזשהו קשר עם אבי ועם

פיל. בלייק הגיש לי את הטלפון ואז חזר ויצא כדי לתת לי פרטיות.

"הלו?"

"דילן?"

כבר שנים שאני דואג לכך שיהיה מי שישגיח על אבא וירגל אחריו, אבל לא שמעתי את קולו אפילו פעם

אחת. לא מאז אותו יום שבו ביקר אותי בכלא וביקש ממני לוותר על חיי כדי שאחי יוכל להיות את חייו.

כששמעתי את קולו - קול של מי שמעשן חפיסה ביום, צרוד ומתמשך - הרגשתי כאילו סלע ענק צונח

על החזה שלי והוציא מתוכו את כל האוויר. הייתי בן עשרים ותשע ובן תשע, בו זמנית. מרחק הזמן

התכווץ והתאין, והשנים והזיכרונות קרסו פנימה.

הלילה הראשון ההוא בדובאל, כשהדלת נפתחה ברעש באמצע הלילה... אלוהים, הייתי מוכן אז לעשות

הכול כדי לשמוע את קולו של אבא, אומר לי להכין את האגרופים כי מיד יתחיל קרב.

"מה אתה רוצה?" שאלתי.

"בן..."

"תפסיק." זה נפלט מפי בלי שתכננתי. ידי התרוממה גם היא, כאילו אני יכול להדוף אותו ממרחק

קילומטרים. ממרחק של שנים. אל תקרא לי "בן". איבדתי את הזכות הזו לפני הרבה, הרבה, זמן.

כשהייתי ילד, כל הזמן נדחקתי לכל מיני סדקים בלתי אפשריים בחייו, בחיי מקס, רק כדי שנוכל להיות

קרובים. רק כדי שנוכל להיות יחד. אחרי הכלא הרפיתי ממקס ומאבא. אבל רק עד גבול מסוים. עדיין

הקפדתי להשגיח על בן, כי הזקן היה איש מסוכן. והטעויות של הזקן חזרו תמיד אליי משום מה, נושכות

אותי בתחת.

אבל מקס... מקס כבר מזמן נעלם. מקס עזב אותי באותה מסיבה עם אח חלופי ועם הורים חלופיים

ומעולם לא הביט לאחור.

"למה אתה מתקשר?" שאלתי. למה עכשיו?

"זאת אנני," הוא אמר, וכל גופי, כל חיי, נדרכו. "יש איזה בחור בקרוואן שלה. מרביץ לה. אני חושב

שזה בעלה."

אלוהים אדירים. פאק.

"אתה יכול להוציא אותה?" שאלתי.

"ניסיתי. היא זרקה אותי החוצה. אני אשגיח על העניינים, אבל אתה חייב לבוא לכאן, בן. ומהר."

בן ניתק ואני נתתי לעצמי שנייה.

שנייה אחת, כדי שאש הזעם שלי תחלוף בגופי. לאחר מכן מיהרתי לקחת את המפתחות מהוו שליד הדלת ויצאתי אל הדמדומים הצוננים. בלייק היה שם, שעון על קיר העץ המחוספס של ביתי. בשל שצף האדרנלין יכולתי להרגיש הכול: את האוויר. את החצץ מתחת לנעליי. את הצביטה העזה של המפתח בכף ידי.

"הכול בסדר?" שאל בלייק, ולמרות המילים הקשוחות שהשמיע קודם לכן, ראיתי שהוא דואג. הבחור היה שמוק, אבל הוא שמוק מהסוג הטוב.

השלכתי אל בלייק את הטלפון שלו והוא תפס אותו ביד אחת. "האם אנני..."

נדתי בראשי ולא יכולתי לדבר, האימה ממלאה את גרוני כמו עכברושים בצינור ביוב. גל עצום של פחד דחף אותי להתרומם ולהתחיל לרוץ אל המכונית. האמונה, ההתרסה הקלושה הזו, חמקה מבין אצבעותיי.

כשאנני חזרה פנימה, היא צעדה ישירות אל חדר האמבטיה.

"אנני?" שאל הויט, אבל היא חלפה על פניו במהירות, טרקה את הדלת ובקושי הצליחה להגיע אל האסלה לפני שהחלה להקיא. אולי זה היה זעזוע מוח, אולי הפחד או מפני שהתנהגה בצורה איומה כל כך אל בן, ואולי הבטן שלה היתה מלאה שמפנייה, ששתתה לפני זמן לא רב במטבח של דילן. היא לא ידעה.

הויט דפק בדלת.

"תן... תן לי רגע," היא צעקה. ואז הזדקפה באיטיות, צחצחה את שיניה, הביטה בחתך המשונן שמעל לעינה ואט אט החלה רוקמת תכנית. לא מדהימה, אבל לא היתה לה תכנית אחרת.

"אנני?"

הזעם גרם לשפה שלה להתעוות, אבל אם הוא יראה, היא רק תחטוף מכות. אולי גם תיאנס.

תהיי חכמה, היא אמרה לעצמה.

היא פתחה את דלת האמבטיה וגילתה את הויט עומד שם ובידו כריך. כריך חמאת בוטנים עם ריבה, שהכין בשבילה.

"בואי כבר," הוא אמר, מוביל אותה לעבר הספה. "רזית מדיי. זאת הבעיה."

ברור. רזה מדיי.

"תאכלי, ואז נצא לדרך." הוא התיישב והחל לאכול כריך משלו. "אנני?"

"תודה," היא התנשמה, משחקת בידה בגרגר סומסום שבקצה קרום הלחם. הוא הקפיד על נימוסים והליכות, ואנני החליטה לוותר על מרידות קטנוניות. השן הטוחנת שלה התנדנדה בעקבות ההתקוממות האחרונה שלה.

"את מתכוונת לאכול?"

"יש לי רעיון." קולה היה לא יותר מנשימה. זה כל מה שהיה לה. הנשימה שלה. ליבה ההולם. ידיה הרועדות.

"את לא ממש מפורסמת בתחום הרעיונות." הוא אמר את זה כמו בדיחה, כמו הקנטה כזו, שבני זוג נשואים נוהגים להקניט.

אשתי, החמודה הקטנה, כל הזמן שוכחת לסגור את השער לגינה. איזה מעופפת!

הו, העקיצות הטיפשיות והאגביות שלו. כמה הן פצעו אותה בעבר. עכשיו לא נותר מה לפצוע בה.

"אתן לך את כל האדמות," היא אמרה. "אחתום ואעביר הכול לרשותך - תוכל למכור את האדמות לחברת החשמל, תוכל להשכיר אותן למרעה. תוכל לבנות פארק שעשועים על האדמה הזו. אתן לך כל מילימטר."

"זה לא מה שאני רוצה..."

"תקבל את האדמה. אבל אני לא אבוא איתך. אנחנו יכולים להכין חוזה, וגם גירושין, ואני אחתום על הכול. זה שלך."

"לא."

"הויט, בוא נדבר בכנות. לא אכפת לך ממני. חשובה לך רק האדמה. זה כל מה שרצית אי פעם."

"הבטחתי לאימא שלך שאטפל בך."

היא נדהמה לרגע כשהזכיר את אמה. "מה?"

"לפני שמתה. היא באה אליי וביקשה כי אבטיח לה שתהיי בסדר. אני חושב שבגלל זה היא שכרה אותי."

"זה... זה מגוחך."

הוא משך בכתפיו. "אימא שלך היתה די מגוחכת."

ברור שהוא חושב כך. כולם בעיירה חשבו שאימא היתה מגוחכת.

והאמת היא שזה נשמע הגיוני, מפני שאימא אכן ניסתה למצוא שידוך. היא גססה ופחדה נורא להשאיר אותה לבדה. לבד פירושו שאינה אהובה. בעולמה הפרנואידי של אימא שלה עדיף היה שאנני תהיה עם הויט, בכל מצב, מאשר לבדה.

"היא היתה רוצה שתחיי על האדמה הזו, אנני."

"היא היתה רוצה שאחיה, התפרצה אנני בתגובה."

במשך חמש שנות נישואיה היא הרשתה לעצמה להתמכר לסוג של אשליה רבת עוצמה. לא לתקווה. אלא... להעמדת פנים. לשכבה עבה של שקרים שהיא סיפרה לעצמה. וכל זה נעלם עכשיו. היא לא הצליחה יותר להתחבא מפני המציאות.

במוקדם או במאוחר הויט יהרוג אותה.

"זה יהיה אחרת כשנחזור הביתה," הוא אמר, מתבונן בה מתחת לריסיו הכמעט שקופים.

כן, מחכה לי כל כך הרבה סקס מזוויע ומפחיד.

הזעם הלך ואיבד מעוצמתו בתוכה, הלך ונכנע לאימה הנושנה.

כך הוא פעל. זה היה כוחו. פלאי ונורא. הוא היה חור שחור של תקווה. יונק אותה פנימה, מעקר אותה. הופך אותה לפחד ולתיעוב עצמי. והיא לא הבינה איך זה קורה לאדם. איך מישוהו הופך להיות כזה.

"איזו אישה היתה אימא שלך?" היא שאלה.

הוא מצמצץ בעיניים הכחולות הקפואות האלה, כאילו אינו מבין את השאלה, והיא לא היתה בטוחה לגמרי למה היא שואלת פתאום על אימא שלו. אולי היא מנסה להרוויח זמן. אולי היא מנסה להבין למה הוא כזה.

"אתה... אתה לא מדבר עליה הרבה."

"אין הרבה דברים ששווה להזכיר. היא מתה כשהייתי קטן. אני לא זוכר הרבה."

"מה אתה זוכר?"

"אנני? מה זה, לכל הרוחות?"

"אני רק משוחחת. אתה יודע דברים על אימא שלי. חשבתי שאני צריכה לדעת משהו על אימא שלך."

"היא היתה יפה. והיא עישנה. זה כל מה שאני זוכר."

"הסבים שלך לא דיברו עליה? הייתי בטוחה שהם סיפרו לך סיפורים..."

"הם היו ההורים של אבא שלי, לא של אימא שלי."

"איזה אנשים הם היו?"

"הם היו זקנים. והם עבדו. והם הכריחו אותי לעבוד. שום בית ספר. שום חברים. שום ימי הולדת. שום כנסייה. רק עבודה." הוא טלטל את ראשו. בפעמים הבודדות שבהן דיבר על ילדותו, היא נשמעה בודדה. קרה. אבל האם היה די בזה כדי להפוך את הויט לאדם שהוא? אולי הזוועה של הויט היתה שהוא פשוט כזה. שהיתה איזו תקלה בכימיה שלו. האכזריות שלו נבעה מהאופן שבו הוא היה מחוּוט. הוא פשוט נולד ככה. "ואת יודעת משהו, בסוף זה אפילו לא היה משנה. הם מתו עניים. הייתי צריך למכור את האדמה כדי לשלם את חובות המיסים. זהו. זה הסיפור."

"הם היו לפחות טובי לב?"

"טובי לב? אנני, מה זה לכל הרוחות?" הוא צעק ופניו האדימו. "הם מתים. כולם. אימא. אבא. הסבים שלי. כולם מתו. כל מה שיש לי זו את, אנני. אנחנו דומים בזה, נכון? בלי הורים. בלי אף אחד שידאג לנו. שיטפל בנו."

"סמית", היא העזה לומר את השם שלא אמרה בקול רם מאז שהויט תבע לפני שנים שאנני תפטר אותו. "סמית" היה יכול לטפל בנו."

"הדפוק הזקן הזה?" הויט צחק.

"הוא היה חבר שלי." הם מעולם לא דיברו על זה. על מה שהיא עשתה לסמית', על הדברים שסמית' אמר על הויט. היא העמידה פנים שזה לא קרה מעולם, רק כדי שהיא תוכל לישון בלילה. לישון בלילה לצד בעלה.

"הוא היה פושע, אנני. הוא נכנס לכלא מפני שדפק לזוג בבר את הצורה. הוציא לגבר את העין או משהו דפוק כזה. היכה את האישה. הוא היה שיכור ומסוכן. כל העיירה ידעה את זה. כולם. חוץ מאימא שלך המשוגעת. או שהיא ידעה, ופשוט לא היה לה אכפת."

"אל... אל תקרא לה ככה," היא אמרה.

"משוגעת? זה מה שהיא היתה."

"אל תקרא לה ככה!" היא צעקה.

ידו נשלחה קדימה ותפסה את ידה, מצמידה את עצמות כף ידה זו לזו עד שהעצבים צרחו ואז איבדו תחושה. היא שמטה את ידה והתנשמה מבעד לכאב.

"אימא שלך היתה זקנה משוגעת שחייתה לבדה. היא סיכנה את בתה היחידה, משום שהתאהבה באפס אלים."

אנני חשבה על דילן ועל הדברים האלה שכן אמר עליו. שהוא פושע. שהוא הרג משהו בכלא.

התפוח לא נופל הרחק מן העץ.

היא ידעה שיש לדילן סודות, כאובים. שיש בו אלימות... כעס שבעבע מתחת לפני השטח. אנני חשבה שזה נבע מתאונת הדרכים על מסלול המרוצים, מכך שהחיים שלו השתנו לגמרי. אבל לא... הסודות שלו היו גרועים בהרבה. הרבה יותר כואבים.

אבל היא לא פחדה מזה. ממי שהוא. ממה שעשה.

היא היתה גאה בו. היא העריצה את העובדה שהוא ידע לשרוד. זה מצא חן בעיניה.

היא נמשכה לזה.

אז מה זה אומר עליה?

אנשים השתמשו בקלות במילה 'משוגעת', כאילו אין לה משמעות. אבל אימא שלה היתה חולה, וגרוע מזה - היא לא היתה חזקה מספיק או שלא דאגה מספיק לאנני, ולכן לא דאגה לעצמה. לא הקפידה לקחת תרופות. לבחור בחירות מוצלחות יותר.

וברור שהיו לה רגשות כלפי סמית'.

האם אנני דומה לאימא שלה? האם יש בה משהו אפל שנמשך לאלימות כזו?

ראשה של אנני הלם והיא לא הצליחה לחשוב בבהירות. המחשבות חמקו כל העת מבין אצבעותיה.

דילן.

החוזה.

אימא.

להשתחרר.

להיכנע.

"אם את לא מתכוונת לאכול," הוא אמר, "בואי נלך."

"כבר מתחיל להחשיך," היא אמרה, ללא בהילות וללא שכנוע. אנני היתה פעם שקרנית מוצלחת יותר. ידעה להרגיע את הרוחות. בחודשים שבהם הסתתרה, היא בטח איבדה את הכישרון הזה. היא לא היתה בכושר.

הויט קם והתנשא מעליה. הצל שלו נמתח לאורך ביתה כולו.

"את לא חייבת לנהוג," הוא אמר. כאילו שהיתה מסוגלת.

איכשהו הוא הצליח ללמוד משהו על התנהלות בחברה. איך להתנהג כאילו הוא בן אדם. ותפקידה של אנני כאשתו היה להמתין... לנסות לעזור לו לשמר את המסכה הזו על פניו ואז להתכונן לספוג את התוצאות, כשלא יכול היה להמשיך להעמיד פנים.

אני לא מסוגלת לחזור לזה. אני פשוט לא מסוגלת.

"אני לא באה," היא התנשמה.

"מה אמרת?"

הוא עמד להכות אותה. אי אפשר היה להתכחש לזה.

"אמרתי שאני לא באה."

"קומי," אמר הויט, קורן איפוק מבעית. אימה חשמלית.

"לא."

כשאחז בכוז בזרועה, התנפץ כל הפחד בקרבה. הוא נשבר לרסיסים סביבה, חושף את הזעם העמוק כל כך. זעם רותח כל כך, שנדמה היה לה כי עשן יעלה מעורה.

אנני התנגדה. היא לא הביטה בו, היא השקיעה בזה את כל מה שהיה בה, את כל משקלה ויגונה ושנאתה. היא בעטה וחבטה ודחפה וסטרה. אבל הוא היה גדול, והכול נגמר כמעט לפני שהתחיל. הוא סטר לה, וגב כף ידו ניחת על שפתה וביקע אותה. דם זרם אל תוך פיה.

"גמרת?" הוא שאל, כאילו שהיא ילדה בהתקף זעם.

אנני ירקה עליו דם.

גבותיו וריסיו החיזוריים בלטו על רקע הסומק העמוק של עורו. היא מעולם לא ראתה אותו כעוס כל כך. אפילו לא בלילה שבו הידק את ידיו סביב גרונה.

"כדאי שתהרוג אותי עכשיו," אמרה אנני. "שנינו יודעים איך זה ייגמר."

"זה ייגמר בזה שאת תבואי איתי הביתה, אל המקום שאליו את שייכת. ואנחנו שוב נהיה משפחה. כמו שאנחנו אמורים להיות."

"לעולם לא נהיה משפחה." הוא לא הבין את משמעות המילה, ולמען האמת, גם היא לא. אימא לא נתנה לה אוצר מילים כזה.

"קומי." הוא משך את אנני בזרועותיה, ואצבעותיו ננעצו בעור העדין ליד בתי השחי, לוחצות על העצבים ולא על העצמות, עד שגצים נורו אל אצבעותיה. "יש משהו שאת רוצה לקחת איתך?" שאל. "את הספרים המטונפים האלה?"

אנני נדה בראשה לשלילה. היא לא התכוונה לקחת איתה שום דבר, אפילו לא את הספרים הרומנטיים ש אהבה כל כך. משום שהיא התכוונה לברוח שוב. היא תברח ותברח עד שלא תהיה לו ברירה אלא להרוג אותה.

"אנחנו נהיה בסדר, אנני," הוא אמר. אחת מידי נגעה בשיערה והיא נרתעה. "אני אוהב את זה. את התספורת

החדשה שלך. אמרתי לך כבר? נראה ממש נחמד."

היא ירקה דם על הרצפה ליד מגפיו.

הוא פלט נשיפה ארוכה, והיא הכינה את עצמה לקראת מכה נוספת. עוד כאב. עוד דם.

"בואי," אמר ולקח את ז'קט הג'ינס שלו עם צווארון צמר הכבשים מהמקום שאליו השליך אותו - כיסא הנהג של

הקרוואן הישן ששימש אותה כבית. "אנחנו הולכים."

העולם שבחוץ היכה אותה בהלם. קר וחשוך. פארק הקרוואנים היה שקט ורגוע, כאילו כולם עזבו. או אולי רק

השתופפו בפחד, כאילו הם יודעים שמהו מרושע נמצא כאן ואינם רוצים למשוך תשומת לב.

האינסטינקט הזה היה חד במיוחד בקרב תושבי החניון.

לאורך כל תקופת נישואיהם אנני הקפידה לא לעורר מהומות. היא מעולם לא ביקשה עזרה, ואת האנשים שהיו

מוכנים לעזור לה, שהביטו בה כאילו הם יודעים מה קורה בביתה, היא הרחיקה. במהירות ובאורח חד משמעי.

זה נגמר - ברגע זה.

"הצילו!" היא צרחה. "עזרו לי!"

שום תזוזה. אפילו לא נביחת כלב.

"מה את עושה, לעזאזל, אנני?" דרש הויט לדעת בעודו מטלטל אותה. מוחה של אנני הוטח בגולגולת, והתפוצצות קטנה של אור התרחשה מאחורי עיניה.

היא ירקה עוד דם על הדשא, מותירה פס מדמם שנמתח מן הקרוואן שלה. כאילו שמישהו יעקוב אחריי, חשבה בייאוש קודר. האורות דלקו בקרוואן של בן, והוא זהר כמו עששית-דלעת ענקית עשויה מאלומיניום.

אבל היא לא ראתה אותו בשום מקום. מאחורי הווילונות לא נראו צללים.

"בן!" היא צעקה, והויט החל לרוץ ולמשוך אותה לעבר קדמת הפארק, שם החנה את הטנדר שלו, בצללים שמאחורי המשרד הראשי. היא אפילו לא שמה לב אליו קודם. היא בקושי הבחינה בו כעת.

היא הצליחה לגרש גם את בן, מסתבר.

זהו זה, היא חשבה. התחלת הסוף שלי.

אל המחשבות האלה, שהיא סירבה לחשוב בעבר על דילן, היא פתחה עצמה כעת, מניחה להן להציף אותה. כל זיכרון, כל רגע. האופן שבו כל דבר שביקש ממנה לעשות היה משום מה בדיוק מה שהיא רצתה, אבל מעולם לא הצליחה לבקש. מועדון החשפנות והשחייה בעירום. המתנות. לגעת בעצמה עד שתבין מה היא אוהבת ואיך היא אוהבת את זה.

כאילו שהוא ראה את הפינות האפלות בראשה וגילה כל אחת מהתשוקות הסודיות ואז נתן להן קול, הפך אותן לאמתיות.

אמתיות יותר מכפי שהיו מרבית הדברים בחייה.

איש מעולם לא נגע בה כמותו. ולא רק כשהניח את ידיו על גופה. בתוך גופה. הביטחון שלו כשנגע בה, כאילו שהיא ראויה למה שנתן לה. וכאילו הוא היה ראוי למה שרצתה כל כך, עד שהוא בער בדמה, זרם מתחת לעורה. הוא נגע בה כאילו כל מה שביניהם היה בדיוק כפי שצריך היה להיות. בלי בושה. בלי חרטות.

רק רעב.

ואכפתיות.

נשימתה של אנני הפכה לבכי חנוק בגרונה. באמת. הוא היה כל כך טוב לב אליה.

וכל הסיבות שבגללן עזבה אותו, שנראו אמתיות כל כך, הגיוניות וחשובות כל כך - נראו טיפשיות כעת. והיא הצטערה שעזבה. שהלכה מן ההר. ומן האפשרות להיות איתו.

אני מצטערת, דילן, היא חשבה. אני כל כך מצטערת.

הויט פתח את דלת הנוסע והיא שוב התנגדה, נועצת את עקביה בבוץ הסמיך ובשלוליות, רוכנת לאחור עד שהישבן שלה כמעט נגע בקרקע.

"תיכנסי למכונית הדפוקה, אנני."

"לא."

אלוהים, איפה ג'ואן כשצריכים אותה? ג'ואן היתה עוצרת את זה. עם התג שלה ועם האקדח שלה ועם האומץ הזה שכולם-יזדיינו שלה.

"משהו לא בסדר כאן?"

זה היה קווין, שיצא מהמשרד, ואנני צנחה בהקלה. "אנני, את בסדר?"

"לא."

"אנחנו בסדר," אמר הויט. "אתה תתעסק בעניינים הדפוקים שלך."

"תקרא למשטרה, קווין. תקרא..."

"אני משוחח עם אשתי," אמר הויט.

אנני משכה את זרועה ממנו והסתובבה, בניסיון לברוח, אבל הויט תפס אותה במותניים.

"היי!" קווין רץ לעומתם. היא מעולם לא ראתה אותו נע במהירות כזו. אבל ממש כשהתקרב, מכונית שחורה נכנסה לפארק הקרוואנים בחריקת צמיגים, יורקת חצץ לכל עבר, ופנסיה האירו את כולם, גורמים להם לקפוא במקום כאילו נלכדו במהלך גניבה.

המכונית עוד לא עצרה לגמרי, כשדלת הנהג נפתחה והאיש זינק לעברם. כל מה שאנני ראתה היה מעיל פליס שחור וזוג מכנסי ג'ינס, אבל היא ידעה, מתחת לעורה, במקום שבו היתה מחוברת לאיש הזה, שזה דילן.

ההקלה הלמה בה.

"תתרחק ממנה," הוא שאג לפני שהתפוצץ לעבר הויט כמו כדור של תותח. שניהם הוטחו אל דופן הטנדר, והויט נאחז בזרועה של אנני בכוח שהספיק כדי לגרור אותה איתם ולרסק גם אותה על פני המכונית. ראשה נחבט בכוח על דופן הטנדר. הויט הרפה מזרועה, והיא התמוטטה אל האדמה. מאחוריה שמעה את הקולות החייתיים המבעיתים של הקרב, והיה לה ברור שהיא חייבת לזחול משם, מהר ורחוק ככל יכולתה.

ידה פגעה במשהו קשה וקר על החול. האקדח. האקדח שלה. הוא בוודאי נפל מהכיס האחורי של הויט.

היא לקחה אותו והמשיכה לזחול.

זרועות תפסו אותה. ידיים מחוספסות שנגעו בעורה בעדינות.

לא אפגע בך, הן הבטיחו, כשהרימו אותה מהקרקע. ואנני בכתה במקום לנשום, דם עדיין נוטף מפה.

"היי, היי, ילדונת."

"בן, נאנחה אנני."

"כן, בואי, בואי נסלק אותך מפה."

הוא הוביל אותה אל הצללים האפלים ביותר ליד המשרד. קווין היה שם גם הוא. היא לא שמה לב לכך שהוא אוחז באלה ביד אחת ובשנייה בטלפון.

"את בסדר?" הוא שאל, מציץ באנני רק בחטף לפני שחזר והביט בגברים הלופתים זה את זה על הטנדר.

אנני צנחה שוב אל הקרקע, על ברכיה. ראשה הסתחרר.

"איך דילן הגיע לכאן?" היא שאלה בעודה צופה בקרב. הוא היה קטן יותר מהויט, ושניהם צנחו אל הקרקע והתגלגלו זה מעל זה. דילן חבט באגרופיו בצד ראשו של הויט, והויט השיב באגרופים אל צלעותיו של דילן.

"אני קראתי לו," אמר בן. אנני תנסה מאוחר יותר להבין מה בדיוק קרה. את העובדה שכן דיבר עם בנו, שבנו ירד מההר כמו לוחם נורדי קדום.

למענה.

ניצלתי, היא חשבה, ולא דמיינה לרגע את המחיר. היא לא היתה מסוגלת לחזות את המחיר שישלמו כולם תמורת הצלתה.

"אתם חייבים להפסיק את זה," לחשה, בניסיון לקום על רגליה, אבל פתאום ובבת אחת היא לא הצליחה לעמוד. היא נחתה בכוח על ברכיה. "קווין, בבקשה, צלצל למשטרה. בבקשה..."

"לא," אמר בן. "בלי שוטרים."

"אני לא יכול לתת להם להרוג זה את זה פה על הדשא שלי," מלמל קווין.

"זה הדשא של דילן," אמר בן. "אני חושב שזו החלטה שלו. והוא לא היה רוצה פה שוטרים."

הקרב השתנה. הויט היה גדול יותר, אבל דילן היה מעליו, אגרופו אחז בצווארון חולצתו של הויט והאגרוף האחר חבט בפניו. דם ניתז על החולצה, על האדמה. שוב ושוב. פניו המוסתרות בצל היו איומות. מבעיתות. משהו זחל מתוך עורו. יצור, אלים ומרושע, שהיא זיהתה בו צרות. סכנה.

ושלי.

היצור האכזר הזה היה שלה.

אנני התבוננה בו חובט בהויט, והאלימות שלו גרמה לה להתרגשות. עונג גופני חסר שם. העובדה שהוא יכול היה להתמודד עם הויט בשדה הקרב הזה ולמחוזן אותו ככה. שיש לו אומץ ורצון וכוח לעשות את מה שאנני לא היתה מסוגלת לעשות.

דילן יהרוג את הויט משום שפגע בי. משום שנגע בי.

כי אני שלו.

ורק שלו.

בתוך דקות ספורות כל זה ייגמר.

והיא רצתה את זה.

היא נמשכה לזה.

"תפסיק!" היא צעקה. המחשבה, האשמה, כל אלה הממו אותה. האלימות שלו, ההתרגשות שלה מכך שהשתמש בה לטובתה. כמו זכוכית מגדלת שהתמקדה בחלק הגרוע ביותר שבה. היא הזדעזעה.

אני לא אדם כזה, חשבה. אני לא רוצה להיות אדם כזה.

"בבקשה, דילן, תפסיק."

הוא לא הקשיב, אלא חמק מידיו של הויט, שהונפו וניסו לאחוז בגרונו, בפניו. באוזניו.

"בבקשה, בן!" אנני הביטה לאחור, אל אביו של דילן. "בבקשה, תכריח אותו להפסיק."

פניו של בן היו מנוכרות, והיא לא ידעה אם הוא לצידה או לא. היא החלה לזחול קדימה.

"דילן!" צעקה שוב, והוא הפסיק. המילים שלה עצרו את שריריו, את תאוות הדם שלו. האגרוף שלו היה עדיין מעל פניו של הויט, אבל הוא הביט לאחור, לעברה.

דם זלג על פניו מחתך במצחו, ושפתיו חשפו את שיניו בנהמה.

"תפסיק, היא התחננה. הדמעות שזלגו על שפתה צרבו, אבל היא בקושי הרגישה בהן. היא רק רצתה שזה ייגמר. שהשמחה האכזרית ששמחה באלימות תימחה. היא לא היתה מסוגלת להשתמש באיש הזה כבנשק. כמו חיה. "בבקשה, דילן. תפסיק."

היא שכחה מהסכין. הסכין של הויט. בחגורה שלו, במקום שבו שמר אותה.

והויט השתמש בהסחת הדעת של דילן כדי לשלוף את הסכין שלו. היא הבהיקה באור שעלה מן המשרד. הלהב הארוך והקטלני שלה האיר כמו פס של כסף, לפני ששיסף בו את צד גופו של דילן.

העולם צווח. הזמן הואט.

דילן נפל הצידה, ידיו אוחזות בצד גופו, ודם נוטף על אצבעותיו. עיניו היו פעורות בתדהמה. הויט קם מתנוודד על רגליו וחיפש את אנני.

בן משך את האלה של קווין והניף אותה לאחור, מיהר אל הדשא וכיוון את האלה אל הויט; אבל בן היה קשיש, והויט היה צעיר והוא רק הדף את בן הצידה, אל עבר הטנדר.

"את רואה מה את עושה?" צרח עליה הויט בזעם שחיזק את כוחו, והיא נפלה לאחור על ישבנה, ידיה נוגעות בפלדה הקרה של האקדח, שגנבה מהכספת שלו לפני חודשים רבים.

הויט אחז עדיין בידו בסכין, אלא שכעת היא היתה מכוסה בדם. חלקה ואדומה.

היא לא חשבה מה לעשות.

אילו היתה חושבת - מחשבה כלשהי - היא לעולם לא היתה עושה זאת.

אבל משום שלא חשבה, משום שפעלה מתוך דחף ופחד, היא הרימה את האקדח בשתי ידיה, בלי למתוח את מרפקיה, וגופה היה מוכן להדף. ממש כמו שסמית' לימד אותה.

אנני כנראה עצמה את עיניה, כי לא ראתה אותו מתקרב אליה. היא רק שמעה אותו אומר לה איזה מחיר היא תשלם.

יכאב לך בגלל זה, אנני. יכאב לך כאב איום ונורא.

אנני לחצה על ההדק. פעם אחת. הפיצוץ החריד את הלילה, קורע אותו לגזרים.

ואז היא עשתה זאת שוב.

ושוב, עד שהאקדח התרוקן, אבל היא המשיכה ללחוץ על ההדק, עד שמישהו נגע בכתפה. אנני צרחה וניסתה לחמוק.

"אנני." זה היה דילן.

הוא עמד לידה על ברכיו. חיוור. כל כך חיוור. עורו השזוף היה לבן כעצם. וזרם הדם על ידיו היה עכשיו סמיך יותר.

נהר של דם. שחור באור הדמדומים.

הוא היה מכוסה דם ובגדיו קרועים. מדמם. גוסס. בן תמותה ואנושי, ולפני דקות בודדות היא רצתה להשתמש בו כבנשק.

היא רצתה שיהרוג למענה את הויט.

אבל היא לחצה על ההדק.

מי הפכתי להיות?

"הויט?" היא ניסתה להציץ אל מעבר לכתפו של דילן, אבל הוא הסתיר לה. היא ראתה שם את בן, עומד מעל משהו. ידיו היו אדומות מדם.

"זה בסדר, הוא לא יפגע בך יותר," אמר דילן בקול שקט.

"מה?... אתה?... הו... אלוהים, אלוהים ישמור." קפואה פתאום הרגישה קפואה ולא יכלה לנשום.

"בואי," הוא התנשם. "תרשי לי..."

הוא הושיט אליה את ידו, והיא נרתעה ממנו. היא נרתעה כל כך עד שנפלה לאחור, כשידה מורמת כאילו הוא עלול להכות אותה. היא פחדה ממנו.

הוא נעצר. הוא נעצר בו במקום.

"אני לא אפגע בך," הוא אמר.

היא ידעה ולא ידעה. שני הדברים היו נכונים, בו זמנית. העולם פגע בה.

"הוא מת? הרגתי אותו?"

"אנני..."

הוא שוב הושיט אליה את ידו, אבל הפעם היא צרחה. *תראה אותנו*, רצתה לומר, אבל הצרחה היתה ללא מילים. *תראה מה עשינו זה לזו*.

הוא נפל הצידה, עיניו בוערות אבל מעורפלות.

"דילן!" היא צעקה וניסתה להכריח את גופה להתקרב לגופו, להתקרב אליו, אבל היה לה קר מדי. ידיה ורגליה היו חסרות תחושה. גושי קרח. והקיפאון הלך והתפשט על עורה. בתוככי החזה שלה. בליבה. במוחה.

"הזמנתי אמבולנס," אמר קווין מאחוריה. העולם הסתחרר. מהר כל כך.

"טוב," התנשם דילן, ועיניו נעצמו. "בייבי," הוא נאנח וחיך אליה. "הכול יהיה בסדר."

היא רצתה להאמין לו. באמת.

אבל העולם החשיך, והיא נפלה, לבדה, אל הקרקע הקרה.

לרכישת הספר לחצי כאן